

Jiří Paroubek: Co nám život dal a vzal, aneb 20 let v EU?

infokuryr.cz/n/2024/05/01/jiri-paroubek-co-nam-zivot-dal-a-vzal-aneb-20-let-v-eu/

Když jsem dnes ráno viděl v ČT sešlost na Pražském hradě, kde mělo dojít k apoteóze Evropské unie, nezbylo, než si povzdychnout nad jednostranností přednesených projevů.

Zajímavý byl i výběr účastníků na tomto shromáždění. Kdyby si vládní koalice napsala do záhlaví této propagandistické akce, že se jedná o sešlost jejích kortešů, bylo by to zcela oprávněné označení. Já jako bývalý premiér jsem na toto jamboree pravice nebyl pozván. Neviděl jsem tam ani bývalé prezidenty Klause a Zemana. Prostě nic nesmělo rušit sílu okamžiku, která spočívala ve vzájemné podpoře často bludných argumentů a oslavě posledních dvou let činnosti této vlády. Co na tom, že v těch posledních dvou letech se inflace vyšplhala v souhrnu někam k 30% (oficiální čísla inflace jsou 10 % + 15% za roky 2022 a 2023) a že životní úroveň lidí klesla o 20 až 25%. Je samozřejmě, že se to někoho týká více, jiného méně a někoho vůbec ne. Podle nedávno zveřejněných údajů o něco více než 10% českých občanů (z toho ovšem horních cca 100 tisíc, tedy zhruba 1% obyvatel, se podílí na společenském bohatství asi 27%) se podílí na společenském bohatství státu více než jednou polovinou. Naopak 50% občanů se podílí zhruba 4%. A mezi tím se plácá početná chudnoucí střední třída, která žije svůj milionářský sen. A přitom horko těžko dokáže udržet svou životní úroveň blízko svým představám. Naše střední třída má blíže k propadu k lidem, kteří mají značné a někdy neřešitelné finanční problémy, nežli k té jedné desetině vyšší střední třídy, resp. k horním sto tisícům. Ale sny se mají snít. Třeba se podaří vyhrát ve sportce, či v jiné loterii.

Vláda neustále šermuje tím, že máme podle velmi zavádějících statistických údajů jen zhruba jednu desetinu občanů, kteří se pohybují pod hranicí chudoby. To je ovšem hra nepřesných čísel, neboť hranice chudoby se odvozuje podle obecně užívaného vzorce v každé zemi od (v zásadě) průměrné mzdy. Ale pokud bychom vzali za základ posuzování hranici chudoby v sousedním Německu, která je ve finančním vyjádření zhruba totožná s českou průměrnou mzdou, zjistili bychom, že vlastně dvě třetiny české společnosti žijí pod „německou“ hranicí chudoby. Samozřejmě, můžeme vést vzletné řeči o svobodě a o diktátorech, kteří ohrožují svobodný svět. O svobodných volbách, které jsou svobodné jen pro někoho. O svobodě slova, která je systematicky potlačována...

Podle průzkumu veřejného mínění zhruba tři čtvrtiny Čechů nemají na to, aby strávili svou dovolenou v zahraničí. K čemu je vám pak možnost svobodného cestování? Je jistě chvályhodné, že v programu Erasmus více než 350 tisíc mladých lidí využilo tohoto dobrodiní a navštívilo nějakou zahraniční vysokou školu, kde strávili určitý čas. Určitě se to projeví alespoň ve znalosti cizího jazyka. A je otázka, jestli to není všechno. Faktem je,

že má generace tuto možnost neměla a proto se dodnes učím slovíčka z angličtiny, němčiny a z francouzštiny a plánuji, jak si zdokonalím také ruštinu. To je velká praktická výhoda dnešní mladé generace.

Ale zpět do naší reality. Po dvaceti letech členství v EU se naši politici nebyli schopni rozhlédnout po okolních zemích (zejména do Německa, Rakouska či do vzdálenější Velké Británie), jakým způsobem tam probíhá financování komunální bytové výstavby. Dnešní ministr odpovědný za bytovou politiku sedí doslova jako hřib na svém ministerstvu (jeho stranický kolega Hřib na pražské radnici nasliboval výstavbu tisíců komunálních bytů a neudělal nic) a čeká na dotační programy EU. Kolikpak se asi postaví bytů z 1,5 mld. korun, které vydotuje v příštím roce Bartošovo ministerstvo pro účel výstavby komunálních bytů ve prospěch obcí z evropských peněz. Když to dobře dopadne, tak pět set...



Prostě zemí zmítá bytová krize, která ve svých důsledcích vedla a vede k raketovému nárůstu nájemného, ale také cen bytů. Ti, kdo mají byt, jsou možná spokojeni, protože jim narůstá hodnota jejich majetku. Ale statisíce lidí byt nemají a mít ani nebudou, protože nesplňují kritéria pro přidělení hypotéky a na vlastní bydlení tak nikdy nedosáhnou. A obecní byty nejsou k dosažení, neboť se nestaví. Protože tato vláda, byť před každými volbami (komunálními a sněmovními) exponenti pravice slibují, kolik desítek tisíc bytů postaví, nedělá vůbec nic... Skutek jí utek'.

Nevyhnutelná krize po dvaceti letech v EU doutná mezi českými lékaři a personálem nemocnic. Jde o platy a jde o přesčasy, které činí z pracovníků v tomto oboru de facto nevolníky. Vláda a ministr zdravotnictví jim na podzim něco nakukali, slíbili a opět skutek utek'. Myslím, že ještě před létem zažijeme protesty pracovníků v nemocnicích.

Podobná situace je ve školství. Zásahy do školství jsou plánovitým kutilstvím, které musí urážet každého vzdělaného člověka. Výsledkem je, že kdo má ruce, nohy a hlavu na správném místě a má také peníze, bude se snažit zajistit si vysokoškolské vzdělání mimo republiku...

Prostě politická elita nechala v posledních dvou letech české lidi systematicky zchudnout. Nehájí české národní zájmy, ale hájí velmi často zájmy našich amerických přátel.

A tak se vláda P. Fialy rychle vzdala dovozu levných ruských surovin a bude dovážet a již dováží dražší suroviny nejen ze Spojených států (LNG), ale vlastně z celého světa. Často se jedná i o původně ruské suroviny, které jsou prodány přes zprostředkovatele a tudíž

jsou dražší, nežli by byly přímo od ruského dodavatele.

Vláda se bezhlavě vrhla do konfliktu na Ukrajině proti Rusku, který nelze vyhrát. Situace je na frontě pro ukrajinská vojska mimořádně obtížná, a i když budou dodány americké zbrojní systémy a zbraně či munice, bude chybět to nejpodstatnější: vycvičený a odhodlaný ukrajinský voják, který by čelil ruským vojskům.

Česká politická elita projevuje naprostý nedostatek politického realismu. Někteří členové vlády, jak se zdá, sní o větším válečném konfliktu, který ale může přerůst ve světovou válku s použitím jaderných zbraní.

Jak chcete porazit zemi, která má všechny suroviny. Zemi, která pólce světa dodává pšenici (na export jde každoročně z Ruska v posledních letech 50 – 60 mil. tun pšenice). A jak chcete porazit zemi, která se opírá o technologickou podporu nejsilnější ekonomiky světa (podle parity kupní síly) Číny. A o příznivou neutralitu mocných států světa jako jsou Indie, Spojené arabské emiráty, Saúdská Arábie, Brazílie, JAR ad.

Volby do Evropského parlamentu, které přijdou, budou tentokrát mimořádně důležité. V Evropském parlamentu se rozhodne o míru nebo o válce v Evropě. Rozhodne se tam o spalovacích motorech, o migraci, a třeba také o zrušení práva veta. Zrušení práva veta by naší republiku odsoudilo k pozici třetířadého regionu v EU a tedy k naprosté bezvýznamnosti. Nerozhodovali bychom o žádném z význačných problémů, kterými EU a Česká republika žijí.

Český parlament a česká vláda budou po zrušení práva veta dostávat rozhodnutí EP de facto jen k provedení. Některé vlády se jistě budou bouřit (pokud v nově zvoleném EP vznikne většina, která bude pokračovat v dnešní sebevražedné politice). Jistě se pak vzbouří vláda maďarská či slovenská, ale to budou jen drobné komplikace.

Zkrátka, těch problémů, které jsou v EU, je celá řada. Je pravda, že sice dostáváme dotace z fondů EU. Každoroční čistá pozice republiky je pokud jde o příliv peněz z EU někde maximálně až k 50 mld. Kč. Ale každý rok se z republiky vyveze několik set miliard korun dividend na účty zahraničních mateřských firem českých filiálek. V minulém roce to bylo více než 300 mld. Kč.

Kromě toho si nadnárodní, vesměs zahraniční společnosti, dělají, co chtějí v rozpočtové oblasti. Necháávají odplývat část u nás vytvořené nadhodnoty formou různých spektakulárních výdajů na účty svých mateřských firem. Kolik to je? 150 nebo 200 mld. korun anebo ještě více? A ty pak, resp. daně z nich chybí českému státnímu rozpočtu.

Vláda P. Fialy zatnula sekeru do těla republiky velmi hluboko. Nákupy zbytečně drahých útočných zbraní, např. americké stíhačky F-35 nebo německé tanky Leopard, si vyžádají v příštích deseti letech sta miliardy korun výdajů. A to vše na úkor výdajů do školství, zdravotnictví, dopravní infrastruktury, do sociální sféry, prostě všude. A vláda Petra Fialy, a nejbohatší lidé, a s podporou mainstreamových médií zpitomělé části obyvatelstva, ji za to chválí.

Jiří Paroubek

